

Forhold og det ægteskabelige Forhold, at stille de løse Forbindelser paa dette hovedvigtige Punkt ganske ved Siden af de ægteskabelige Forhold. Og det bør man absolut og principielt modsætte sig. Hvorfor nemlig — bortset fra, hvad der ligger i det, jeg allerede har sagt? Grunden ligger i selve Aarsagen til, at Tvangsarven er indført ved Lov. Barnets Arveretsforhold overfor Faderen er det eneste Forhold, bortset fra det Forhold, hvor Ægtefællerne lige overfor hinanden have Ret til at arve, hvor der er Tale om Tvangsarv. Hvad er Grunden nu til, at Lovgivningen har indført denne Regel? Det er Hensynet til Familien, det er nemlig det: at ville beskærme og beskytte Familien som det vigtigste Grundlag for Samfundet. Hvis Samfundet ikke kan bygge paa Familien mere, vil det komme til at staa meget daarligt til. For Familiens Skyld maa der gøres meget store, meget alvorlige Bestræbelser, og det er i den Henseende, at Tvangsarven spiller den store Rolle. For det første for Barnets Skyld. Er der ingen Velstand hos Familien, er der jo intet at arve, og saa kunne vi jo lade være at tale om Arveret, men for de Børns Vedkommende, der ere voksede op i jævn og stigende Velstand, hvad der jo hyppigst er Tilfældet — det er meget faa Formuer, der ere til fra Begyndelsen af, og som vedblive at være der, de fleste erhverves efterhaanden —, er det naturligt, at de ogsaa, naar Faderen ikke længere er til og kan opretholde Forholdene, saa vidt som muligt, og saa vidt som Omstændighederne i det hele taget kunne tillade det, i alt Fald kunne fortsætte deres Liv netop paa det Standpunkt, hvortil de ere komne, saaledes at de, hvis de have levet jævnt godt og lykkeligt, kunne fortsætte dermed. Det finder jeg altsaa, er en naturlig og rimelig Ting, naar Sagen ses fra Børnenes Standpunkt. Fra Forældrenes Standpunkt er der det at sige, at det Kærligheds- og Hengivenhedsforhold, der er opstaaet mellem Forældrene og Børnene derigennem, at Børnene opdrages under Forældrenes daglige, stadige Tilsyn, under deres store og varme Interesse, medfører for Forældrene en ganske naturlig Opfordring til at søge at gøre det saa godt som muligt for Børnene, at spare noget sammen til dem og efterlade sig noget, saaledes at der en Gang kan være noget til dem at arve. Dette Forhold vil Lovgivningen beskytte. Det er Tvangsarvens Grundvold og det, man først og fremmest

har lagt Vægt paa i overmaade mange europæiske Stater. Udenfor Europa, f. Eks. i Nordamerika, og vel ogsaa enkelte Lande i Europa gives der andre Regler, som jeg ikke skal komme ind paa. Men det er dog hovedsagelig Tvangsarven, der er gældende, og den er, som jeg har sagt, begrundet paa Familiens Betydning for Samfundet. Men intet af alt dette finder Sted ligeoverfor det udenfor Ægteskab fødte Barn, som er opdraget borte fra Faderen, uden hans Indflydelse, uden at noget som helst personligt Forhold er opstaaet mellem Faderen og Barnet, uden at han blot har haft nogen Indflydelse paa, hvorledes Barnet opdrages, og hvorledes de Penge, han giver til det, blive anvendte. Under saadanne Forhold vil man altsaa indføre, at dette Barn alligevel skulde være stillet — naturligvis med visse Begrænsninger, det indrømmer jeg — ligesom det ægte Barn. Det er ikke paa nogen Maade bifaldsværdigt. Naar en ung ubemidlet Mand bliver Fader udenfor Ægteskab, og hans Forhold senere i Livet forbedres, naar han erhverver sig Velstand, saa han ved sin Død kan efterlade sig Formue, saa er der ingen Rimelighed i, at der, naar han dør, jeg sætter i en fremrykket Alder, f. Eks. 75 Aar, pludselig møder frem i Familien et Menneske, som ingen af Familien har set før. Det kan være, at det er en Mand eller en Kvinde paa 50 eller 55 Aar, som han er bleven Fader til, medens han var ung. Der er ingen Rimelighed i det, naar han eller hun vil gøre sig gældende ved Siden af Familien, vil paastaa at have samme Ret som de andre, vil deltage i Boets Behandling og vil kræve, at hans eller hendes Tilslutning og Samtykke skulle indhentes til de Bestemmelser, der tages. Alt det vil man gøre, det finder man naturligt; jeg finder det i høj Grad unaturligt og urimeligt. Og vil man virkelig bestemme det, vil det virke ganske, som det virker, naar nogen vinder et stort Lod i Lotteriet. Denne Mand eller Kvinde, som har levet sit hele lange Liv op til en 50 Aar i ganske andre Kaar, under ganske andre Forhold, helt forskellige derfra, skulde maaske pludselig komme ind i stor Velstand — om det vil blive til Lykke for ham, er vist meget tvivlsomt. Lykken bestaar dog ikke i at faa disse Penge. Og hvis vedkommende har indrettet sig paa en anden Maade og hidtil har levet lykkeligt, er det meget sandsynligt, at det modsatte bliver Tilfældet, hvis der pludselig dumper en Formue ned i hans